

הילדה שנלקחה בכוח ממישפחתה ומביתה, שנשלחה למוסד דתי ושברחה ממנו כדי לחזור הביתה:

"לא יקחו אותי שוב!"

את הפינוי, קולה נשבר והיא בוכה. "סליחה על ההשוואה, אבל כשראיתי איך מפנים אותה נזכרתי בנאצים". מיכל בת 9 וחצי, נולדה מחוץ לניי שואין. היא ואמה אורלי מתגוררות בבית הסבתא אידה זמיר, אשה מש כילה, דוברת שלוש שפות, שהיתה פעם מזכירה בכירה במשרד החוץ ועוברת היום במשקיבית כדי לפרנס את בתה ונכדתה.

מספרת אידה:

מיכל ילדה חברותית ומקסימה. גיי דלתי אותה באהבה ובמסירות, למרות קשיים כלכליים לא החסרתי ממנה דבר. היא למדה בבית הספר עמיאל והתפתחה יפה בלי שום בעיות מיוחדות.

לפני שנה קיבלה אמה התמוטטות עצבים ואושפזה בבית החולים אבר-בנאל. היא שוחררה אחרי כמה חודשים וחזרה הביתה.

באותה תקופה הגיעו לביתנו שתי עובדות סוציאליות, זיווה סימן טוב ורבקה גולד. הן ניסו לשכנע אותי לשלוח את מיכל לפנימיה. אני, שרק טובת הילדה עמדה לנגד עיניי, הסתייגתי. חשבתי: למה לא לנסות? אני הבנתי שהילדה תהיה בפנימיה, אבל כאן יהיה ביתה.

כשקיבלתי את צו בית המיפוט, חשכו עיניי. הותר לי לראות אותה פעם בשבוע ונלקחו ממני כל הזכויות עליה.

מייד עם הוצאת הצו נלקחה מיכל לפנימיה דתית בבני ברק. באנו לבקר אותה מדי יום, אבל היא בכתה שהיא רוצה לחזור הביתה.

אחרי חופשת החנוכה מיכל לא הסכימה בשום פנים לחזור לפנימיה. לקחנו אותה לייעוץ פסיכולוגי, כדי לשכנעה לשוב לפנימיה, ובניתיים הגשנו בקשה לדיון חוזר בכיתה מיפוט.

כל אותם ימים הלכה מיכל לבית הספר הקודם שבו למדה, בית הספר עמיאל. עד שבשבוע שעבר באו השוטרים.

למה הם לא חיכו לתוצאות הדיון החוזר? מה בער להם?

אחרי שהגיעה לפנימיה, לא הפסיקה לבכות. היא היתה מתקשרת הביתה כל כמה דקות ומבקשת בבכי תמרוקים שנחזיר אותה הנה. הלכ שלי נקרע. מה יכולתי לומר לה?

ניסיתי להרגיע אותה. אמרתי לה: אל תבכי, העיניים שלך ייהרסו! והיא ענתה לי: אני לא רוצה לבכות, הרי מעות יוצאות לכר. **תמי, הדודה של מיכל, מספרת:**

ביקרתי בפנימיה כשמיכל היתה

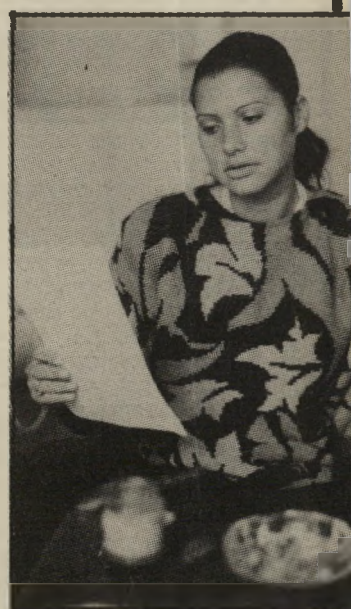

מיכל עם סבתה אידה. גידלתי אותה באהבה ובמסירותו!

שני שוטרים ניסו להוציא את מיכל (שם בדוי) מהבית. מיכל התנגדה. היא בכתה וצרחתה. נאחזה בכל הכוח באופניה ולא הסכימה לצאת. השוטרים הזעיקו בקשר עוד שלושה מחבריהם, וכשאלה הגיעו, הם סחבו את מיכל ברגליים כמו שק תפוחי אדמה. היא היתה היסטרית. אבל הצעקות והבכי לא עזרו לה מול חמשת השוטרים. כל אותה העת עמדו העובדות הסוציאליות בצד ולא פצו פה.

כשהגיעו לניידת, רחפו השוטרים את מיכל פנימה וסגרו בכוח את החלון. זה היה אחד המחזות המוזעזעים ביותר שראיתי בחיי.

כך מתארת אילנה טישלר, שכנתה של מיכל, כיצד נלקחה מיכל לפנימיה. לדבריה מצטרפות שכנות נוספות. גם הן המומות עריין מהמחזה שאירע לפני שבוע.

הדודה תמי. חיים בין יאוש לתיקוה!

"מיכל" והתוכי שלה. הייתי בוכה שם כל הזמן!

בלילות הייתי מתגעגעת לחברות שלי ולקשת, הכלב שלי. כאן אני שרה ורוקדת וצוחקת עם החברות. שם לא היתה לי אף חברה.

את זיווה, העובדת הסוציאלית, אני שונאת בדם. היא הביאה את השוטרים אליי!

בדידות איומה

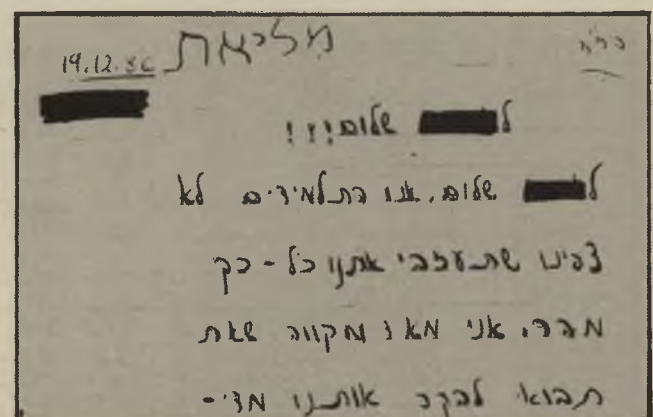
אחרי שהם שמו אותי בפנימיה, החלטתי לברוח. הלכתי למוכר במכולת וביקשתי ממנו כסף. הוא ריחם עליי ונתן לי שקל. באתי בשני אר טובוסים, ועכשיו אני מתחבאת אצל השכנה, כדי שלא ימצאו אותי.

אני לא יודעת למה רוצים לקחת אותי מכאן. פעם אמא היתה חולה, היום היא בריאה. סבתא הבטיחה לי שיתור לא יקחו אותי מכאן. לא יקחו אותי שוב! **עד כאן מיכל.**

שמואל רון, מנהל הפנימיה אחוזת שרה. סירב לדבר על הפרשה: "העניין לא מוסיף כבוד למוסד. יש לי עוד 150 ילדים לטפל בהם. את מיכל לא אני הבאתי הנה ולא אני לקחתי אותה מכאן. מבחינתי, אין שום דרך לעזור לה".

מייד אחרי שנלקחה מיכל מבית סבתה עליידי השוטרים, ישבה אידה, הסבתא, וכתבה מיכתב לחיים ברילב, שרהמישטרה, ובו גוללה את סיפור מעשה גירית הילדה עליידי השוטרים. חברותיה של מיכל בבית הספר עמיאל כתבו לה מיכתבים למקום שהותה בפנימיה. את המיכתבים קישה טו בלבכות ובתמונות. הן כותבות לה כי הן מתגעגעות אליה ומקוות שתבוא לבקרן.

תמי הגדירה את הרגשתה תוך רמי עות: "זו הרגשת בדידות איומה, לעי מוד לבד מול המימסר, כשהמילחמה נראית אבודה מראש. אנחנו רק רוצים את מיכל במישפחה. אנחנו אוהבים את מיכל, לא מכינים איוו סיבה יכולה לה יות שלא רוצים לתת לה להיות איתנו בקשר. אנחנו חיים בין ייאוש לתיקי ווו. כרגע יד התיקוה על העליונה, והיא שנותנת את הכוח להמשיך".

אחד ממיכתבי החברות בבית הספר. עמיאל. לא מגיע לה עונש!

יכולתי? הוא היה בן 15. הייתי בוכה שם כל הזמן, אבל לאף אחד לא היה איכפת שאני בוכה. יש ילדות אהבו את הפנימיה, אני לא מתאימה לפנימיה, יש לי בית שאני אוהבת.

חולה. בפנימיה אין חדרים חולים, ומיכל שכבר חדררה קודמת מחום. לא היה מי שיגיש לה כוס תה חם. היתה תקופה שבפנימיה התפשטה מגיפת כינמת, אז הם חפפו לילדים את הראש כנפט. מה זה, ימיהיבנינים?